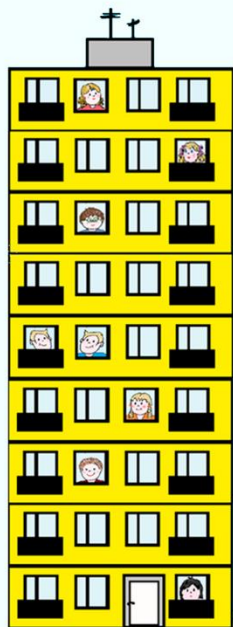

KOLOTOČ

ANDĚLSKÝCH SNŮ

VĚRA
KRPÁLKOVÁ

KOLOTOČ ANDĚLSKÝCH SNŮ

Věra Krpálková

O VELKÉM STĚHOVÁNÍ

Na kraji sídliště postavili nový dům. Měl osm pater a na žluto natřenou fasádu. Zářil svou žlutou barvou tak jasně do dálky, že mu všichni začali říkat Sluneční dům. Odevšad z okolí byl dobře vidět. Tyčil se nad ostatními čtyř a pětipatrovými domy jako maják.

Opuštěný panelák se rychle zaplňoval. Podle mínění prvňáka Frantíka, dosud jediného dítěte v celém tom obrovském baráku, však ne dost rychle. Bydlel ve druhém

patře Slunečního domu už víc jak tři týdny a k jeho lítosti po jakémkoli kamarádovi nikde ani stopa.

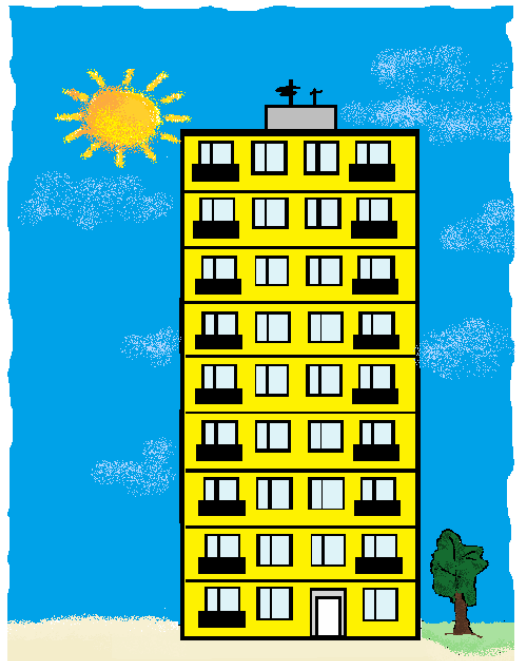
Dnešek ale všechno změnil.

Jako by se všichni dohodli, v jednom jediném dni se do paneláku přistěhovalo hned několik rodin najednou.

Několik tatíneků a maminek se svými dětmi. Bylo jich devět a všichni předškoláci. Tedy kromě malého Jiříka. To je bráška Martina ze šestého patra. Ještě je malinkatý, sotva se udrží na nohou a ani neumí pořádně mluvit.

„No konečně!“ radoval se Franta. „Alespoň tady nebudu trčet sám jako kůl v plotě.“

První přibyli do Slunečního domu Lukáš s Pavlem. Dva uličnícky vypadající blondáci. Dvojčata skoro k nerozeznání. Jen málokdo je od sebe poznal, když nestáli hned vedle sebe. Ale

i pak to nebylo jednoduché. Pavel měl hlavu o malý fousek kulatější. Ale kdo to má poznat, když kluci chvíli nepostojí v klidu? Jen jejich maminka byla výjimkou. Ta je rozeznala vždycky. Nikdo ještě neodhalil, jak to dělá, ale uměla to spolehlivě.

„Má na to nainstalovanej nějakej radar,“ prohlašoval vždy jejich tatínek otráveně, když je sám nemohl rozpoznat, zatímco jejich mamince se to podařilo vždy napoprvé. On na to měl jinou, a jedinou, metodu. Musel je přitáhnout k sobě a pečlivě se jim zadívat na nosy. Lukáš tam měl totiž dvě pihy. Pavel tři.

Kluci se ani ještě nestačili rozkoukat a už přijelo před dům další stěhovací auto.

Rodiče brblali, že se jim motají pod nohama, že překáží. Tak toho využili. Zmizeli propátrat nový dům. Běhali nahoru dolů po schodech. Zkoušeli sjíždět po zábradlí. Kličkovali mezi stěhováky a kupami různého harampádí. Nadšeně pokukovali po všem tom zmatku.

Stěhovat se – to je tak vzrušující!

Někde mezi druhým a čtvrtým patrem se málem srazili s Frantou. Jeho rodiče právě také vyhodili, ať nepřekáží. I po

třech týdnech měli doma ještě dost uklízení a přerovnávání věcí.

„Stěhování... Nechápu, proč si dospěláci neumí takovou nádhernou věc užít? Vždyť je to zábava! Ale oni? Jsou nervózní a pořád někam pospíchají. Kolikrát se ještě chtějí stěhovat, že si to teď ani trochu neužijí? Vůbec si neumí vychutnat tu nádheru,“ poznamenal. Znalecky přitom obhlídnul dvě stejné tváře, které se na něho mlčky culily a pokyvovaly na souhlas. Chvíli je pozoroval, aby se ujistil, že nevidí dvojmo. Pak se na ně uličnický zašklebil a bez toho, aby si dělal problém kdo z nich je kdo, vyrazil s nimi na další průzkum.

A měli se na co dívat!

Do večera se do paneláku postupně nastěhovali ještě dva kluci, tři holky a jedno skoromimino. Všechny děti se tvářily nadšeně. Tváře jim zdobily úsměvy. V očích se jim zračilo očekávání lákavých zážitků z nového domova.

A pak se najednou setmělo.

Všichni jako na povel se zavřeli do svých bytů a chodby Slunečního domu ztichly.

První noc na novém místě.

Děti, najedené a vykoupané, plné všech možných dojmů a nových zážitků, zalehly do svých postýlek. Zavřely oči a chystaly se spát.

„Jaké to asi je usínat na úplně novém místě? Ani jeden z nich to tady nezná. Jestlipak jim není smutno?“ ptal se sám sebe malý andílek, který poletoval kolem Slunečního domu. Celý den děti a všechen ten stěhovací zmatek sledoval. Nyní nakukoval okny dovnitř.

„Měl bych si je vzít na starost,“ usoudil a radostně nad svým nápadem zatřepotal křídly.

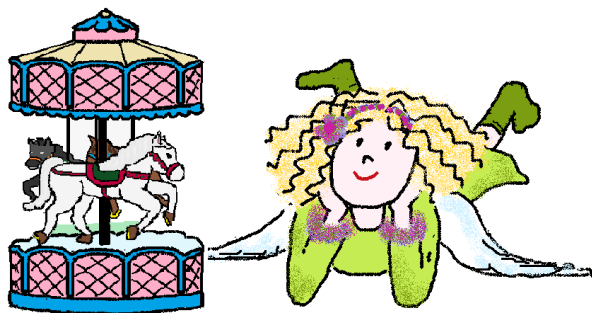
„Ano,“ rozhodl se. „Vezmu si svůj kolotoč a pomůžu dětem, aby první noc v novém domově měly nádherné sny.“

Při vzpomínce na kouzelný kolotoč se mu divoce rozbušilo srdíčko.

„Je to ale doba, co jsem ho použil naposledy...“ zavzpomínal.

Ještě jednou obletěl Sluneční dům kolem dokola. Sedl si na střechu a srovnal si pohodlně křídla. Zatřepal pravým rukávem a v ruce se mu objevil malý blankytně modrý papírek, ne těžší než pírko. Andílek po něm soustředěně

kroužil prstíkem. Jak dělal kroužky, kličky a čárky, na papírku se začal postupně objevovat seznam dětí.

Přízemí: Karlík

2. patro: Franta

„Ten tady, jako jediný z nich, bydlí už skoro měsíc,“ zamyslel se na chvíli a hned pokračoval s psaním dál.

3. patro: Veronika

4. patro: Lukáš a Pavel

6. patro: Martin s Jiříkem

7. patro: Kateřina

8. patro: Kristýna

Ručička andílka se váhavě zastavila. Pak jemným dýchnutím smazal tři holčičí jména a opravil je prstíkem na zdobně Verunka, Katka a Kristýnka.

Zamyšleně se podíval na vycházející hvězdy. Pak sklonil opět hlavu k seznamu. Za Katka dopsal do závorčky Kačenka a otazník.

Hotovo.

Spokojeně si prohlédl svoje dílo a zastrčil seznam do neviditelné kapsičky.

„Tak,“ usmál se. „A teď kolotoč.“

Zatřásl druhým, levým rukávem. Na klíně se mu objevil malý pouťový kolotoč se třemi koňmi. Jeden byl bílý jako čerstvě spadlý sníh. Druhý černý jak nejtmaší tunel. A poslední byl hnědý jako... Andílka napadalo víc hnědých věcí, ale nakonec usoudil, že nejlepší ze všech hnědých věcí, je jistě čokoláda.

Při tom pomyslení si nevědomky olízl spodní ret. Zakýval kolotočem ze strany na stranu a zaposlouchal se. Ozval se slaboulinký zvuk zvonečků.

Andělíček se usmál. Lehl si na břicho a kýval nohama v pomyslném rytmu.

Kouzelný kolotoč snů a pohádek.

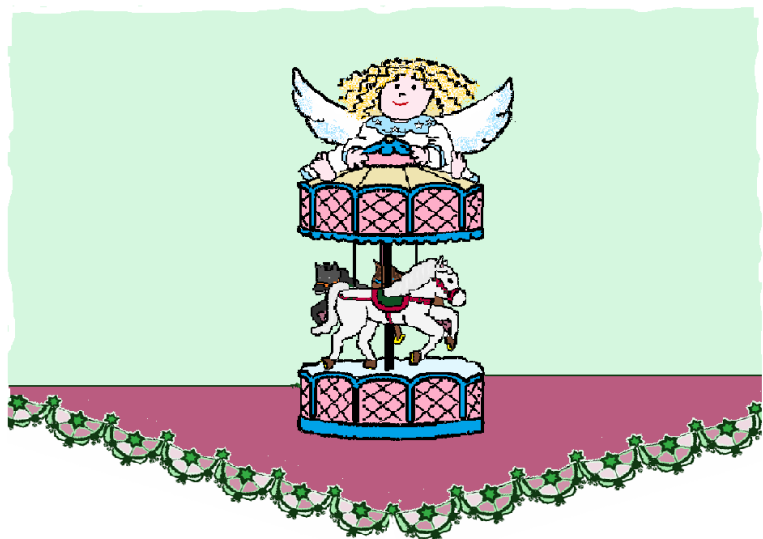
Znovu se mu vynořila v hlavě stejná myšlenka jako před chvílí. Ani si nevzpomínal, kdy ho použil naposledy.

Když kolotoči některé dítě uvěří a vybere si koníčka, přinese mu do spánku nádherný sen. Hnědý koník vezme dítě ve snu všude po zemi, kam si jen přeje. Bílý s ním vylétí až do mraků. A černý? Černý kuň převede děti do snů fantazie, pohádek a kouzel.

„Ten kolotoč se dětem jistě bude líbit,“ těšil se andílek předem. „Vyberou si koníčka, vyberou si sen...“ broukal si potichoučku.

Pak se zvedl, vzal kolotoč opatrně do dlaní a rozletěl se za dětmi.

KOČKA Z TRIČKA

Andílek dopsal seznam dětí a na nic už nečekal. Vzal kouzelný kolotoč do svých rukou. Roztáhl křidélka a vyletěl ke svému prvnímu cíli.

Ze střechy nejbližší bylo osmé patro, kde od rána bydlela se svými rodiči Kristýnka. Andílek našel to správné okno a nakoukl dovnitř. V pokoji bylo hodně nerozbalených krabic, dva kufry a několik černých igelitových pytlů. U zadní stěny, hned vedle dveří, stály dvě bílé skříňky. Na

jedné z nich, celkem nepatřičně při tom všem okolním nepořádku, ležela růžovo-zelená dečka zdobená krajkou. Právě tam andílek odložil svůj kouzelný kolotoč. Zvědavě se rozhlédl kolem sebe a usmál se na velikou postel, která zatím provizorně trůnila uprostřed pokoje.

„Tak tohle je Kristýnka,“ pomyslel si při pohledu na blondátou kudrnatou hlavu ležící na polštáři.

Dívka, jako by vycítila, že v pokoji není sama, se znepokojeně zavrtila. Její oči se rozlepily a pátravě se rozhlédly šerem pokoje.

Andílek zdvihl kolotoč a slétl k holčičce na postel. Sedl si na okraj peřiny a říká: „Ahoj.“

„Ahoj,“ opakuje Kristýnka nedůvěřivě. „Zdáš se mi nebo jsi skutečný,“ zeptá se a promne si pěstičkami oči.

„Jsem přesně tak skutečný jako tenhle kolotoč.“

„Aha,“ vyhrkne automaticky Kristýnka, přestože ze všeho, co vidí a slyší, není ani trochu moudrá. Nic jí nedává smysl.

„Co tady děláš?“ zeptá se proto váhavě.

Andílek vykouzli ten nejnádhernejší úsměv, jaký kdy viděla, a vysvětluje: „Aby se ti v novém domově dobře

spalo, přinesl jsem ti tenhle kolotoč. Přinese ti nádherný sen. Stačí ho jen poslouchat a vybrat si koníčka, kterého chceš.“

Než stačila Kristýnka cokoli říct, zdvihl kolotoč z peřiny a jemně s ním zavrtěl. Doleva, doprava... a kolotoč se roztočil a rozezpíval.

„Točí se kolotoč vpřed a zase zpátky,
bude ti vyprávět andělské pohádky.
Andělské pohádky, nádherný sen,
navštívíš s koníčky kouzelnou zem.
Hnědý tě po zemi doveze, kam budeš chtít,
bělouš tě do nebe vynese, jak budeš snít.
Vraník tě ze všech nejvíc překvapí.
Do země kouzel a fantazie tě dopraví.
Vyber si koníka, co se ti líbí,
vysni si pohádku, kouzelnou chvíli.“

„Na co čekáš? Vyber si koníčka,“ pobídl andílek laskavě holčičku, když písnička skončila. A Kristýnka neváhala. Zatahala jemně za ocas hnědého koně, který zůstal stát přímo před ní.

Tu se náhle pokoj proměnil v černou tmou a odněkud se ozvalo mazlivé zamňoukání.

„Mňaaau...“

Kristýnka se tím směrem ohlédla. Dvě zelené oči tam svítí do šera. Pod oknem na koberci sedí kočka. Ale jaká! To není ledajaká kočka.

„Ty jsi přece moje kočka! Kočička z růžového trička, které jsem měla dnes na sobě,“ zvolala holčička. „Co děláš tady? Máš být v koši na špinavé prádlo.“

Ale to je Kristýnka už plně vtažená do svého snu. Prožívá znovu dnešní den pěkně od začátku.

Stojí uprostřed svého nového pokojíčku. Kolem ní jen čtyři bílé zdi. Ve vzduchu je ještě cítit čerstvá vůně po malování. Všechno je tu nové, čisté, prázdné. Tohle bude její nový domov. Už předem s maminkou vybíraly záclony a nové povlečení do postýlky.

Obrázky na zeď a kytku v květináči, o kterou bude sama pečovat. Koupily lustr se skleněnými svíčkami a jemu podobnou lampičku. Plánovaly, že

spolu namalují velkou šedivou kočku hned vedle dveří...

Dívka si mimoděk položila jednu ruku na hrud'. Nad jejím palcem zvědavě vykukovaly zelené oči. Na triku byla natištěná právě taková kočka, jakou chtěly s maminkou nakreslit na zeď jejího nového pokoje.

Kristýnka, plná vzrušení ze všech těch nových věcí, přistoupila k oknu. Stoupla si na špičky, aby lépe viděla, a zadívala se ven.

„Tam dole před domem je ale pěkný zmatek!“ pomyslí si. Na silnici a chodníku stojí tři velká stěhovací auta. Jeden tranzit a dvě osobní auta s přívěsy. Mezi nimi se proplétají a vzájemně vyhýbají maličké postavičky. Každý nese nějaký balík, pytel, bednu či jiný náklad.

„To je ale bláznec! Proč se stěhují zrovna dnes? Stejně jako my?“ kroutí nechápavě hlavou. Pobaveně pozoruje všechn ten prazvláštní zmatek v hloubce pod sebou.

„Z osmého patra je všechno tak malinkaté! Jako by to bylo mraveniště,“ napadá ji. Doted' bydleli v činžovním domě na druhé straně města, ve třetím patře.

„Odtamtud vypadalo všechno o moc jinak!“ přemýšlí. Zároveň vnímá rozhovor rodičů z vedlejší místnosti.

Někde za rohem se domlouvají, co kam položí, co jak udělají.

„Mami, potřebujete pomoci nebo se můžu podívat po domě a ven?“

„Jen jdi. Ale nechod' daleko. Nanejvýš před dům,“ houkne z vedlejšího pokoje tatínek.

„Počkej!“ křikne ještě maminka a podává Kristýnce papírový sáček z pekárny. „Vezmi si tohle s sebou. Dnes nebudeme obědovat. Musí ti to stačit.“

Tak. A co teď?

Kristýnka se nerozmýšlí ani chvilku. Sbíhá po schodech o patro níž a dívá se přes sklo okna.

Jedno velké auto mezitím odjelo a na jeho místo se postavilo jiné, menší. Dva dělníci v montérkách z něj právě vytahovali objemný balík zabalený v dece a převázaný pevnou šňůrou. Nějaká paní v zeleném kabátku kolem nich poskakovala a kontrolovala, zda odvádí svou práci dobře. Očividně měla o svůj poklad velkou starost. A také bylo nad slunce jasnější, že ty pány pěkně štve a znervózňuje.

„Pch,“ uniklo Kristýnce pobavené uchichtnutí.

„Je to sranda pozorovat, vid'?“ ozvalo se za jejími zády.

Kristýnka leknutím málem nadskočila.

Mezi dveřmi jednoho z bytů spatřila holčičku s růžovými mašlemi ve vlasech. Byla asi v jejím věku.

„Takhle z výšky vypadají všichni jako malé pimprlové divadlo. Jako figurky...“ pokračovala ta dívenka. „Taky se dnes stěhujete? Jako my?“

„Jo, taky,“ řekla Kristýnka a váhavě se na ni usmála.

Pak ukázala z okna a nakrčila nosík: „Je to lepší než kino.“

„Kačko!“ ozvalo se z bytu.

„Tak já už musím,“ pokrčila holčička rameny a neochotně za sebou zavřela dveře.

Kristýnka zůstala na chodbě zase sama.

„No vida!“ jiskřily její oči radostí. „Jednu kamarádku budu mít přímo pod sebou.“

Rychle sbíhala po schodech. S každým patrem se pohled dolů podstatně měnil. Lidé, auta i věci se jakoby zázrakem zvětšovali. Další patro a... pokaždé bylo vidět víc. Dospěláci byli utahaní, nervózní a zahledění do svých starostí. Všichni se však snažili chovat zdvořile a mile. Stěhovalo se v sedmém i šestém patře. V pátém byl klid... Ve čtvrtém, tam byl zase blázinec. Proto se Kristýnka vrátila opět do pátého.